

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 lutego 1973 r.

w sprawie przystąpienia Indonezji i Kuby do Konwencji o przywilejach i immunitetach organizacji wyspecjalizowanych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 21 listopada 1947 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z § 41 Konwencji o przywilejach i immunitetach organizacji wyspecjalizowanych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 21 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 25), złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 8 marca 1972 r. dokument przystąpienia Indonezji, a dnia 13 września 1972 r. — dokument przystąpienia Kuby do powyższej konwencji.

Zgodnie z § 43 konwencji Indonezja i Kuba zobowiązały się stosować postanowienia tej konwencji do następujących organizacji wyspecjalizowanych: ILO, FAO, ICAO, UNESCO, WHO, UPU, ITU, WMO i IMCO.

Dokument przystąpienia Indonezji do wyżej wymienionej konwencji zawiera następujące zastrzeżenia:

„Do artykułu II § 3 lit. b) — zdolność organizacji wyspecjalizowanych do nabywania i zbywania majątku

nieruchomego będzie wykonywana z zachowaniem krajowych ustaw i innych przepisów.

Do artykułu IX § 31 — Jeżeli chodzi o kompetencję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do sporów dotyczących interpretacji albo stosowania Konwencji, Rząd Indonezji zajmuje stanowisko, że w każdym poszczególnym przypadku przed wniesieniem sporu do Trybunału konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze”.

Dokument przystąpienia Kuby do wyżej wymienionej konwencji zawiera następujące zastrzeżenie:

„Rewolucyjny Rząd Kuby nie uważa się za związany postanowieniami § 24 i § 32 Konwencji, w myśl których Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości posiada obowiązkową jurysdykcję w odniesieniu do sporów dotyczących interpretacji albo stosowania Konwencji. Jeżeli chodzi o kompetencję Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do takich sporów, to Kuba zajmuje stanowisko, że dla wniesienia sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości konieczna jest w każdym poszczególnym

przypadku zgoda wszystkich stron w sporze. Zastrzeżenie niniejsze ma zastosowanie również do postanowienia § 32, zgodnie z którym strony obowiązane są przyjąć opinię doradcą Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości jako ostateczne rozstrzygnięcie sporu”.

Na podstawie § 41 i § 44 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Indonezji dnia 8 marca 1972 r., a w stosunku do Kuby — dnia 13 września 1972 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że w notyfikacji otrzymanej przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 16 listopada 1972 r. Rząd Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich poinformował o stosowaniu postanowień tej konwencji w odniesieniu do ICAO. W notyfikacji tej zostało podtrzymane zastrzeżenie Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich do § 24 i § 32 konwencji, złożone przy przystąpieniu do konwencji. Zgodnie z § 43 konwencji notyfikacja Rządu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich nabrała mocy dnia 16 listopada 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski